02/08/2019

Από όλα τα πλησιάσματα προς τον Θεό, το καλύτερο είναι η προσευχή

/ Ορθόδοξες Προβολές

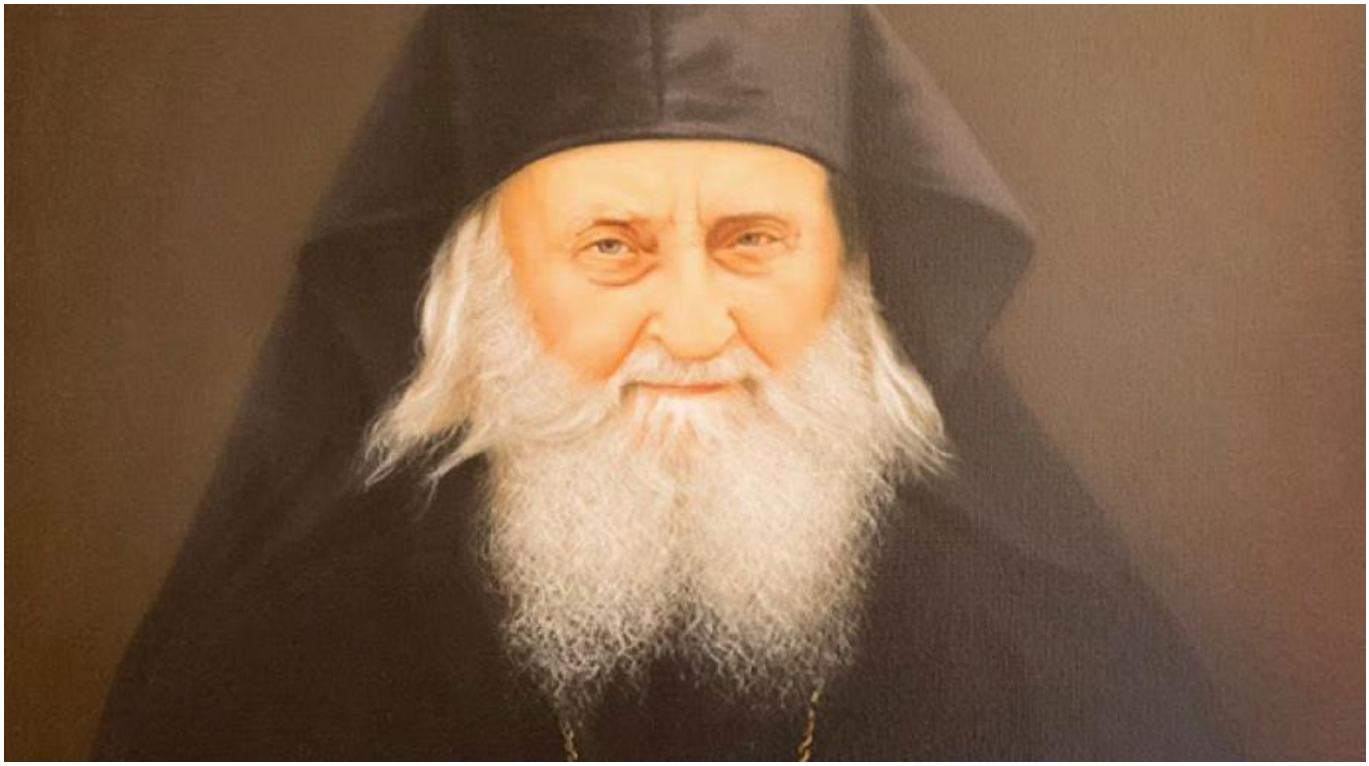

Ο ιστοτόπος της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού αναδημοσιεύει (02/08/2019) απόσπασμα εκ του πατρός Σωφρονίου Ζαχάρωφ, το οποίο έχει ως εξής:

“Το να προσεύχεται κάποιος έτσι κάθε πρωί δεν είναι εύκολο. Αλλά εάν προσευχόμαστε με όλη την καρδιά μας και με μεγάλη προσοχή, η μέρα μας σφραγίζεται με την προσευχή και κάθε γεγονός παίρνει διαφορετικό χαρακτήρα. Η ευλογία που ζητήσαμε από τον ύψιστο Θεό, θα φέρει μιαν αγάπη, ειρήνη στις ψυχές μας, η οποία θα ενεργήσει και θαυμαστά στον τρόπο κατά τον οποίον αντιλαμβανόμαστε και ερμηνεύουμε τον κόσμο. Ο άνθρωπος της προσευχής βλέπει με διαφορετικό φως το περιβάλλον του.

Η φροντίδα επιταχύνεται και η πραγματική αξία της ζωής εκτιμάται.

Με τον καιρό η προσευχή θα εισέλθει στη φύση μας, μέχρις ότου σιγά-σιγά ένας νέος άνθρωπος γεννηθεί από τον Θεό. Η αγάπη για τον Θεό που αληθινά στέλνει την ευλογία του σ’ εμάς, ελευθερώνει την ψυχή από εξωτερικές πιέσεις. Αναγκαίο είναι να διατηρήσουμε αυτό το σύνδεσμο αγάπης με τον Θεό. Δεν θα νοιαστούμε τι

θα σκεφθεί ο κόσμος ή πώς θα μας μεταχειριστεί. Θα παύσουμε να φοβόμαστε ότι θα χάσουμε την εύνοιά του. Θα αγαπάμε τους συνανθρώπους μας χωρίς να αναρωτιόμαστε αν αυτοί μας αγαπούν.

Ο Χριστός μας έδωσε την εντολή να αγαπάμε τους άλλους, αλλά η αγάπη των άλλων για μας δεν πρέπει ν' αποτελεί προϋπόθεση για τη σωτηρία μας. Στην πραγματικότητα μπορεί να μη γίνουμε αρεστοί στους άλλους εξαιτίας της ανεξαρτησίας του πνεύματός μας. Είναι σημαντικό για τις μέρες μας να μπορούμε να μην επηρεαζόμαστε από εκείνους με τους οποίους σχετιζόμαστε, γιατί διαφορετικά κινδυνεύουμε να χάσουμε και πίστη και προσευχή. Ο κόσμος ας μας κρίνει σαν ανάξιους προσοχής, εμπιστοσύνης και σεβασμού. Αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο, αν είμαστε αρεστοί στο Κύριο. Και το αντίθετο, δεν θα μας ωφελήσει σε τίποτα, αν δηλαδή όλος ο κόσμος μας εκτιμά και μας επαινεί, αλλά ο Κύριος μας εγκαταλείψει.

Αυτό αποτελεί μέρος της ελευθερίας του Χριστού στους λόγους του «Γνώσεσθε την αλήθειαν και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς» (Ιωάν. 8,32). Η μόνη μας φροντίδα πρέπει να είναι να ζούμε την οδό του Κυρίου, να γίνουμε μαθητές του και να πάψουμε να είμαστε υπηρέτες της αμαρτίας. «Πας ο ποιών την αμαρτίαν δούλος έστι της αμαρτίας. Ο δε δούλος ου μένει εν τη οικία εις τον αιώνα. Ο υιός μένει εις τον αιώνα. Εάν ουν ο υιός υμάς ελευθερώση όντως ελεύθεροι έσεσθε» (Ιωάν. 8,34-36). Το αποτέλεσμα της προσευχής είναι να μας καταστήσει υιούς Θεού• ως υιοί θα κατοικήσουμε αιώνια στο σπίτι του πατέρα μας. «Πάτερ υμών ο εν τοις ουρανοίς…».

Η πραγματική προσευχή βέβαια δεν έρχεται αμέσως. Δεν είναι εύκολη υπόθεση να διατηρούμε την έμπνευση, ενώ είμαστε περικυκλωμένοι από τα παγωμένα νερά του κόσμου, ο οποίος δεν προσεύχεται. Ο Χριστός έριξε τη θεία φλόγα στη γη, και προσευχόμαστε σ' αυτόν να φλογίσει τις ψυχές μας να μην υπερνικηθούμε από το κοσμικό ψύχος και να μην επισκιάσει κανένα μαύρο σύννεφο αυτή τη λαμπρή φλόγα.

Απ' όλα τα πλησιάσματα προς τον Θεό το καλύτερο είναι η προσευχή, που σε τελευταία ανάλυση είναι το μόνο μέσον. Στην πράξη της προσευχής η ανθρώπινη διάνοια βρίσκει την ευγενέστερη έκφρασή της. Η πνευματική κατάσταση του επιστήμονα που ερευνά, του καλλιτέχνη που δημιουργεί έργα τέχνης, του διανοητή που φιλοσοφεί, ακόμα και του επαγγελματία θεολόγου που προβάλλει τις θεωρίες του, όλα αυτά δεν μπορούν να συγκριθούν με τα πνευματικά βιώματα ενός ανθρώπου της προσευχής που έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με τον ζωντανό Θεό. Κάθε άνθρωπος και κάθε είδους πνευματική δραστηριότητα παρουσιάζει λιγότερη δύναμη από την προσευχή. Μπορούμε να εργαστούμε δέκα ή δώδεκα ώρες συνέχεια, αλλά λίγες στιγμές προσευχής είναι

εξαντλητικές.

Η προσευχή γεμίζει τα πάντα. Είναι δυνατό όσοι από μας έχουν φυ-σική έλλειψη χαρίσματος ν’ αποκτήσουν με την προσευχή υπερφυσικά χαρίσματα. Όπου παρατηρούμε μια φυσική έλλειψη γνώσεως, πρέπει να θυμόμαστε καλά ότι η προσευχή, ανεξάρτητα από τη φυσική ικανότητα του ανθρώπου, μπορεί να φέρει έναν υψηλότερο τύπο γνώσεως. Είναι η περιοχή της ακτινοβολούσας συναισθήσεως, του ισχυρού επιχειρήματος, όπου η προσευχή είναι η είσοδος στην ταχεία θεωρία της θείας αλήθειας.

Μια ροπή που εκδηλώθηκε μεταξύ των επιστημόνων του παρόντος αιώνος είναι να διακηρύσσουν την τέλεια γνώση του φυσικού κόσμου. «Το σύνολο όλων όσων έχουν γίνει ήδη γνωστά, τονίζει την χωρίς όρια ικανότητα του ανθρωπίνου νου και φανερώνει ότι κάθε φυσικό φαινό-μενο είναι δυνατόν να γνωσθεί», δήλωσε Ρώσος επιστήμονας το 1958.

Εμείς οι Χριστιανοί ζητάμε επίσης την τέλεια γνώση του όντος στη βαθύτερη και ευρύτερη έννοια. Ο κόσμος της ύλης δεν προσανατολίζε- ται ακόμα προς την πληρότητα του όντος. Χωρίς να μειώσουμε τη σπουδαιότητα της πειραματικής επιστήμης, ουσιώδους αναγκαιότητας ίσως στον αγώνα για την ύπαρξη, δεν μπορούμε όμως να δούμε πέρα από τα όριά της.

Μια φορά άκουσα την πιο κάτω ιστορία ενός καθηγητή της αστρονομίας που μιλούσε με ενθουσιασμό για τα νεφελώματα σ’ ένα πλανητάριο και τα θεωρούσε σαν θαύματα. Παρατηρώντας έναν απλό ιερέα που συνόδευε μια ομάδα μαθητών τον ρώτησε:

-Τι λένε οι Γραφές σας για το κοσμικό διάστημα και τις μυριάδες των αστέρων;

Αντί να του δώσει αμέσως απάντηση ο ιερέας αντερώτησε:

-Πέστε μου, κύριε καθηγητά, νομίζετε ότι η επιστήμη είναι δυνατόν ν’ ανακαλύψει πιο δυνατά τηλεσκόπια για να δει ακόμα πιο βαθιά στο στερέωμα;

-Βέβαια η πρόοδος είναι δυνατή και η επιστήμη πάντοτε θα παρέχει τα απαραίτητα μέσα για την έρευνα του διαστήματος, απάντησε ο αστρονόμος.

-Υπάρχει τότε η ελπίδα ότι μια μέρα θα έχετε τηλεσκόπια να σας δείξουν όλα όσα υπάρχουν στον κόσμο, μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια;

-Αυτό είναι αδύνατο, γιατί ο κόσμος είναι απέραντος, απάντησε ο επιστήμονας.

-Ώστε υπάρχει όριο στην επιστήμη;

-Μάλιστα, με αυτή την έννοια ναι.

-Λοιπόν, κύριε καθηγητά, είπε ο ιερέας, εκεί που η επιστήμη σας σταματά, αρχίζει η δική μας, και αυτό είναι εκείνο που λένε οι Γραφές μας.

Αρχιμ. Σωφρονίου Σαχάρωφ, «Η ζωή Του, ζωή μου»